

Alkotmánybíróság

Budapest,
Donáti utca 35 – 45.
1015

Bírósági hivatkozási szám:
Hatvani Járásbíróság 8.B.1/2022/6.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG		
Ügyszám: IV/ 0 2 0 1 8 - 0 / 2023		
Érkezett: 2023 SZEPT 19.		
Erkezés módja		
☐ POSTÁN	☐ @	☐ EGYÉB:
Példány: 1	Melléklet: 6	Kezelőiroda: <i>ju</i>

HATVANI JÁRÁSBÍRÓSÁG	
Érkezett: elektronikusán, postán, faxon, gyűjtőládán	
2023 SZEPT 0 1.	
Példány:	Melléklet:
Ügyiratszám: B.1/2022/	<i>11/h</i>

Alkotmánybíróság

(Az Abtv. 53. § (2) bekezdése alapján az ügyben első fokon eljáró Hatvani Járásbíróság útján)

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott, **Balog MARGÓ**

mint indítványozó – A/1 szám alatt csatolt ügyvédi meghatalmazással igazolt jogi képviselőm, a Dr. Csóka Velmíra Ügyvédi Iroda (eljáró ügyvéd: dr. Csóka Velmíra ügyvéd,

útján – rágalmozás vétsége miatt az Egri Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2.Bf.188/2022/8. számú – 2023. július 04. napján kézhez vett határozata ellen a törvényes határidőn belül

alkotmányjogi panasszal

élek, az alábbiak szerint:

Kifejezett kérelem:

1. Kérem, hogy a t. Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikk (3) bekezdés b) pontja alapján, a (2) bekezdés d) pontjában foglalt hatáskörében semmisítse meg az Egri Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2.Bf.188/2022/8. számú – a Hatvani Járásbíróság 8.B.1/2022/6. számú ítéletét helybenhagyó - Alaptörvénnyel ellentétes bírói döntését.

2. Kérem a t. Hatvani Járásbíróságot, hogy az Abtv. 53. § (4) bekezdése, illetve a Be. 665. § (1) bekezdése alapján az alkotmányjogi panaszban támadott döntés végrehajtását az Alkotmánybíróság eljárásának befejezéséig függeszse fel.

3. Másodlagosan kérem, hogy a t. Alkotmánybíróság az Abtv. 61. § (1) bekezdés a) - c) pontjai alapján, figyelemmel a Be. 665. § (3) bekezdésében foglaltakra, a kifogásolt döntés végrehajtásának felfüggesztésére hívja fel a Hatvani Járásbíróságot.

4. Kérem a t. Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 57. § (3) bekezdése alapján az ügygel összefüggésben keletkezett iratanyag megküldése céljából keresse meg a Hatvani Járásbíróságot.

Bejelentem, hogy az ügyben a sérelmezett bírói döntés ellen vagy felülvizsgálati indítványt, illetve perújítási indítványt, illetve jogegységi panaszt nem terjesztettem elő és az

alkotmányjogi panasz visszautasítására az Abtv. 32. § (3) bekezdése, a 32/A. § (1) bekezdése vagy a 32/B. § (1) bekezdése alapján nem került sor.

a) Alaptörvényi, illetve törvényi rendelkezés, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására:

Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja szerint alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját.

Az Alaptörvény 24. cikk (3) bekezdés b) pontja szerint az Alkotmánybíróság a (2) bekezdés d) pontjában foglalt hatáskörében megsemmisíti az Alaptörvénnyel ellentétes bírói döntést.

Az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés.

a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és

b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

A 1001/2013. (II. 27.) AB Tű. határozat - az Alkotmánybíróság ügyrendjéről - 32. § (1) bekezdése szerint az Abtv. 26. § (1) bekezdés b) pontjában, 27. § (1) bekezdés b) pontjában és 56. § (2) bekezdésében foglalt jogorvoslati lehetőség kimerítésének kötelezettsége nem vonatkozik a felülvizsgálatra, mint rendkívüli jogorvoslatra. Az Abtv. 26. § (1) bekezdése és 27. §-a szerinti alkotmányjogi panasz akkor is benyújtható, ha törvény felülvizsgálati kérelem vagy felülvizsgálati indítvány benyújtását is lehetővé teszi.

b) Alaptörvényi, illetve törvényi rendelkezést, amely az indítványozó jogosultságát megalapozza:

Az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy nyújthat be alkotmányjogi panaszt.

Az ügyben való érintettséget az Alkotmánybíróság egyedileg vizsgálja.

A 1001/2013. (II. 27.) AB Tű. határozat - az Alkotmánybíróság ügyrendjéről - 30. § (4) bekezdése szerint a befogadási eljárásban az érintettséget és a befogadási kritériumok fennállását minden indítványozó tekintetében egyedileg kell vizsgálni.

Az érintettséget megalapozza az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint, ha az alkotmányjogi panaszt előterjesztő személy a bírósági eljárásban fél vagy vádlott volt vagy akire a bírói döntés rendelkezést tartalmazott, illetve akinek a jogára, kötelezettségére, magatartása jogszerűségére a bíróság döntése kiterjedt.

Az indítványozó nem közhatalmat gyakorló személy, így alkotmányjogi panasz benyújtására jogosult.

Az indítványozó az Abtv. 27. § (1) bekezdés b) pontja alapján a rendes jogorvoslati lehetőségét már kimerítette.

c) Az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényege:

A Hatvani Járásbíróság 8.B.1/2022/6. számú elsőfokú ítéletében az indítványozót a Btk. 226.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő rágalmozás vétségben mondta ki bűnösnek, ezért megrovásban részesítette, és kötelezte a terheltet arra, hogy az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül fizessen meg [REDACTED] magánvádló részére 73.500,- forint büntügyi költséget.

Az Egri Törvényszék, mint másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyta, annyiban változtatta meg az elsőfokú döntést, hogy a vádlottat terhelő büntetőjogi költség összegét 10.000,- (tízezer) forintra mérsékelte.

A jogerős határozat indokolása szerint [11] A törvényszék az elsőfokú ítélet felülbírálata során azt állapította meg, hogy a járásbíróság a fent megjelölt „háromlépcsős vizsgálat” keretében a törvényi előfeltételek vizsgálatát elvégezte, amelyeket követően megalapozottan helyezkedett arra az álláspontra, hogy Balog Margó vádlott, mint a weblap főszerkesztője által a [REDAKT] internetes portálon, [REDAKT] címen közzétett cikkben olyan – [REDAKT] magánvádló polgármesteri tevékenységével össze nem függő, a közélet vitatásán, illetve egy közszereplő bírálatához való jogon egyértelműen túlmutató – negatív tényállítás került megfogalmazásra a magánvádlót érintően, amely objektíve alkalmas volt az emberi becsület csorbítására, a társadalmi megbecsülés rombolására. A „[REDAKT] nőket aláz” bejegyzés nyilvánvalóan az emberi méltóságot sértő tényállítás, amely túllépi a szabad véleménynyilvánítás, a bírálat, a kritikai megállapítások büntetőjogi korlátját, vagyis nem a közéletet formáló vélemény, hanem célzatosan a magánvádló megsértésére irányuló kijelentés.

[12] A bírálat, kritika önmagában a büntetőjogi gyakorlatban nem lehet alapja rágalmozás megállapításának, mivel azok valóságtartalma nem állapítható meg objektíven. A bírálat határai ellenben – a fent kifejtettekre is figyelemmel – meghúzhatók: a gyalázkodás, az emberi méltóság megsértése akkor sem jogszerű, ha azokat a kritika köntösébe öltöztetik (BH1994. 300.) Nincsen szó tehát arról, hogy a vélemények teljes egészében korlátozhatatlanok volnának, ugyanis a kritika határainak túllépése esetén a közszereplőket is megilleti a büntetőjogi védelem.

[14] A járásbíróság helyesen döntött akkor is, amikor arra a következtetésre jutott, hogy a főszerkesztőként dolgozó vádlott munkaköri köteleességét szándékosan sértette meg, amikor a nagy nyilvánosság számára hozzáférhetővé tett írás megjelenése előtt mellőzte annak tartalma megvizsgálását, ezáltal belenyugodott magatartásának lehetséges következményeibe, amely az eshetőleges szándékkal történő elkövetést megalapozta.

A bíróságok által alkalmazott anyagi jogi rendelkezés:

A Btk. 226. § (1) bekezdése szerint, aki valakiről más előtt a becsület csorbítására alkalmas tényt állít, híresztel, vagy ilyen tényre közvetlenül utaló kifejezést használ, vétség miatt egy évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

A Btk. 226. § (2) bekezdés b) pontja szerint a büntetés két évig terjedő szabadságvesztés, ha a rágalmozást nagy nyilvánosság előtt követik el.

A jogerős ítélet meghozatalát követően (2023. június 02. napjával) a Btk. 226. §-a újabb bekezdéssel egészült ki:

“(3) Nem büntetendő rágalmozás miatt annak a cselekménye, aki az (1) bekezdésben meghatározottakat a közügyek szabad megvitatása körében sajtótermék vagy médiaszolgáltatás útján követi el, feltéve, hogy cselekménye nem irányul a sértett emberi méltóságának nyilvánvaló és súlyosan becsmérő tagadására.”

Az indítványozó nem követett el bűncselekményt.

Teljesen téves az a megállapítás [14], hogy „a főszerkesztőként dolgozó vádlott munkaköri köteleességét szándékosan sértette meg, amikor a nagy nyilvánosság számára hozzáférhetővé tett írás megjelenése előtt mellőzte annak tartalma megvizsgálását, ezáltal belenyugodott magatartásának lehetséges következményeibe, amely az eshetőleges szándékkal történő elkövetést megalapozta”.

Nyilván az indítványozó nem tudott abba belenyugodni, amit nem is ismert.

A rögzített tényállás főszerkesztői munkaköri kötelezettségének gondatlanságból történő megsértését tartalmazza.

Az indítványozó által terhére rótt cselekmény nem minősült rágalmazásnak, figyelemmel arra, hogy a „[REDAKTOR] nőt aláz” mondatrész nem tényállítás.

Az „aláz” ige leginkább megszégyenítést vagy önérzetben mélyen megsértést jelent hétköznapi értelemben.

Vagyis az a tény, hogy a magánvádló nőt szégyenít meg, annak valóság tartalma nélkül sem alkalmas a becsület csorbítására és nem minősül gyalázkodásnak sem, figyelemmel arra, hogy a nő megszégyenítése vagy önérzetüknek a megsértése legfeljebb becsületsértést valósíthatott volna meg, de tényállítás hiányában rágalmazást semmiképpen sem.

A rágalmazás és a becsületsértés között az elhatárolás úgy is körvonalazható, hogy a becsület csorbítására alkalmas tényállítás a rágalmazás; **az általános formában, de konkrét tények állítása nélkül hangoztatott és a becsületérzést sértő negatív értékelés pedig a becsületsértés fogalma alá vonható.**

A rágalmazás megítélése során tényállításon az olyan nyilatkozatot kell érteni, amelynek tartalma valamely a múltban megtörtént vagy a jelenben történő esemény, jelenség vagy állapot.

A tényállítás feltétele az is, hogy a sértett magatartását a becsület csorbítására alkalmas és megtett tényállítás egyedileg felismerhetően határozza meg; ezzel szemben az általánosságban használt, és határozott tényállítást nem tartalmazó kifejezések (pl. tolvaj, betörő, zugiró stb.) - annak ellenére, hogy takarnak bizonyos tényállítást is - **a magatartásra vonatkozó konkrét utalás hiányában nem alapozzák meg a rágalmazáshoz szükséges tényállítás megállapítását.** A Legfelsőbb Bíróság egyik eseti döntése szerint a vádlottnak a magánvádlóra nézve tett az a kijelentése: "szemét, aljas, csaló módszer", amit művelt - minthogy tényállítást nem tartalmaz - nem a rágalmazást, hanem a becsületsértést valósítja meg [BH 1988.66.].

A büntető ítélkezési gyakorlat egységesnek mondható abban, hogy a bíráló, a kritika, a véleménynyilvánítás ténybeli valóság tartalma nem esik a tényállítás fogalma alá, ezért az ezt tartalmazó nyilatkozat sem a rágalmazás, sem a becsületsértés megállapítására nem alkalmas. Ha azonban a bíráló jellegében gyalázkodó, az emberi méltóság sérelmével járó nyilatkozat: még abban az esetben is alkalmas lehet a becsületsértés megállapítására, ha az - formálisan - kritikai megjegyzésként kerül nyilvánosságra [BH 1994.300.].

A gyalázkodik, mint tárgyatlan ige tartalma a magyar értelmező szótár segítségével sem állapítható meg egyértelműen: vkinek, vminek becsületét ismételten v. folyton gyalázza, ócsárolja, becsmérli; gyalázatos rágalmakat szór vkire.

A „nőt aláz” szövegrész a mondatban nem tartalmaz az ige kívül sem tárgyat, sem alanyt, így a valóság bizonyításának sem lett volna helye.

Nem vitatottam a magánvádló polgármesterről megjelent értékítélet a 2019. évi önkormányzati választásokra történő felkészülés időszakában történt (2019. július 18.).

Az Alkotmánybíróság 36/1994. (VI. 24.) AB határozata - amely a [korábbi] Btk. 232. §-ában foglalt hatóság vagy hivatalos személy megsértése bűncselekményét alkotmányellenesnek nyilvánította - a korábbi határozataival összhangban állóan kihangsúlyozta, hogy a közügyek nyilvános megvitatása területén a véleménynyilvánítás szabadsága alkotmányos alapjog, a véleménynyilvánítás szabadsága a demokratikus társadalom egyik alapköve, fejlődésének egyik feltétele és ez a szabadság az olyan gondolatokat, információkat, elveket és nézeteket is megilleti, amelyek sértőek, meghökkentőek vagy aggodalmat keltenek. **A közszereplést vállaló személyeknek pedig vállalniuk kell, hogy a kritika megengedhetőségének határai tágabbak a kormányzat és a közhivatalnokok esetében, mint a politikusok tekintetében és valamennyi közszereplő esetében tágabbak, mint a magánszemélyek**

tekintetében. A közszereplést vállaló személyeknek tehát vállalni kell azt is, hogy mind a sajtó, mind pedig a szélesebb közvélemény figyelemmel kíséri minden szavukat és cselekedetüket.

Az indítványozó a [REDACTED] internetes portálon weblap-főszerkesztője volt és nem a vélemény cikk írója.

Büntetőjogi felelősségét abban látták a bíróságok, hogy „az írás megjelenése előtt mellőzte annak tartalma megvizsgálását”, így eshetőlegesen szándékkal követte el a bűncselekményt, miközben a cselekményét legfeljebb munkaköri gondatlanságnak, azon belül is hanyagságnak kellett volna értékelni.

A sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 21. § (1) bekezdése szerint a médiatartalom szolgáltatója jogszabályok keretei között önállóan dönt a médiatartalom közzétételéről és felelősséggel tartozik a törvényben foglaltak megtartásáért. A (2) bekezdés értelmében az (1) bekezdésben foglaltak nem érintik a médiatartalom szolgáltatójának felvilágítást adó személyek, valamint a médiatartalom szolgáltatóval munkaviszonyban, vagy munkavégzésre irányuló más jogviszonyban álló, a médiatartalom előállításában résztvevő személyek - egyéb jogszabályok által meghatározott - felelősségét.

A cikk írója az eljárás során nem derült ki és az Smtv. objektív felelősségi alakzata került alkalmazásra a büntetőbíróság által, így lett tettes az indítványozó, mint főszerkesztő, miközben az Smtv. a sajtó-helyreigazítási jog keretén belül kezeli a médiatartalomban megjelenő valótlan tényállításokat.

Polgári ügyekben egységes a bírósági gyakorlat szerint sajtótermékben megvalósuló személyiségi jogsértés esetén, akár több személy is felelős lehet jogsértésért, és valamennyiük marasztalása is megtörténhet azzal, hogy a sérelemdíj nem halmozódhat.

Azonban büntetőeljárás csak meghatározott személy, törvénybe ütköző cselekménye miatt lehetséges amennyiben bűnöség terheli és a tártstettség fogalmilag kizárt a sajtóban megjelenő cikk – mint vitatott közlés - esetében.

Az eljáró bíróságok tehát nem azon személlyel szemben alkalmaztak büntetőjogi szankciót, aki a valótlanak tekintett tény állította, hanem az indítványozóval szemben, aki nem állított semmilyen tény és becsületet sértő kijelentést sem tett.

A dogmatikai gyakorlat szerint a rágalmazásnak híreszteléssel elkövetése esetén annak a személynek a büntetőjogi felelősségét kell vizsgálni, aki a sértő, a becsület csorbitására alkalmas tényállítást vagy a tényre közvetlenül utaló kijelentést nyilvánosan, mások előtt továbbadta, közzétette; a mások becsületét csorbitó tényközléseket tartalmazó újságcikk állításaiért a cikk szerzője akkor is felelős, ha a cikk állításait megalapozó ismereteit mástól szerezte [BH 1992.75.].

Az indítványozó, mint főszerkesztő büntetőjogi felelőssége azonban nem állapítható meg.

d) Az Alkotmánybíróság által vizsgálandó bírói döntés:

Az Egri Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2.Bf.188/2022/8. számú ítélete, a Hatvani Járásbíróság 8.B.1/2022/6. számú ítéletét helyben hagyta.

A bírói döntéseknek kizárólag az alkotmányossági szempontú vizsgálatát kéri az indítványozó az Alkotmánybíróságtól.

e) Az Alaptörvény megsértett rendelkezései:

Az Alaptörvény II. cikke, mely szerint az emberi méltóság sérthetetlen.

Az Alaptörvény IX. cikke (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához.

Az Alaptörvény IX. cikke (2) bekezdése, mely szerint Magyarország elismeri és védi a sajtó szabadságát és sokszínűségét, biztosítja a demokratikus közvélemény kialakulásához szükséges szabad tájékoztatás feltételeit.

Az Alaptörvény IX. cikke (6) bekezdése szerint a sajtószabadságra, valamint a médiaszolgáltatások, a sajtótermékek és a hírközlési piac felügyeletét ellátó szervre vonatkozó részletes szabályokat sarkalatos törvény határozza meg.

Az Alaptörvény VI. cikkének (1) bekezdése, mely szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák. A véleménynyilvánítás szabadsága nem járhat mások magán- és családi életének, valamint otthonának sérelmével.

Az Alaptörvény 28. cikke, amely kimondja, hogy a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambulumát, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

f) Az alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés meghatározása (Abtv. 29. §):

A jelen ügyben hozott bírói döntés Alaptörvénnyel való összhangjáról, a felvetett alkotmányjogi összefüggésekről a t. Alkotmánybíróság korábban még nem döntött, ezért álláspontunk szerint az alkotmánybíróági eljárásnak az Abtv. 31. §-ában foglalt kizáró feltétele – mint ítélt dolog-szerű helyzet – nem áll fenn.

Az Abtv. 29. §-a alapján az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be.

Álláspontom szerint jelen ügy az alábbi alkotmányjogi problémákat veti fel:

A bíróság által elrendelt nyomozás ellenére nem lehetett megállapítani, hogy a sajtóban megjelent cikk újságírója ki volt, ezért a büntetőbíróság – helyettesítő személyként – a szerkesztői felelősséget viselő személy büntetőjogi felelősségét állapította meg rágalmazásban. A bíróságok analóg módon alkalmazták a büntetőeljárásban a polgári perekben követett gyakorlatot, azonban erre a Btk.-ban nincs alkalmazható rendelkezés. Az indítványozó álláspontja szerint a büntetőeljárás megszüntetésének kellett volna bekövetkeznie, azonban a büntetőbíróságok az indítványozó munkakörébe tartozó kötelek megszegése miatt a rágalmazás elkövetőjének tekintették, holott a magánvádló által sérelmezett cikket nem jegyezte és nem is olvasta.

A sajtótörvény hatálya alá tartozó médiatartalom-szolgáltatónál megjelent egy vélemény cikk, amely annak címében is kifejezetten véleményként került megfogalmazásra.

A cikk tartalmazott egy mondatrészt, amely [REDAKT] város polgármesterére vonatkozott, aki már bejelentette, hogy jelöltként indul a 2019. évi önkormányzati választásokon. A Ve.-ben meghatározott 50 napos kampányidőszakot megelőzően került fel a cikk az internetre, azonban ekkor a jelöltek már kampányt folytattak [REDAKT] városában, amelyet a büntetőeljárásban a magánvádló polgármester is elismert.

A polgármester közhatalmi jogosítványokkal rendelkezik, közszereplői minősége megállapítható {3329/2017. (XII. 8.). AB határozat [40] bekezdés}.

A sajtóban megjelent cikk újságírójának kilétére nem derült fény, mert az elmarasztalt indítványozó, mint weblap főszerkesztő megtagadta az eljárás tárgyát képező cikk szerzőjének megnevezését, figyelemmel arra, hogy az Smtv. 7. § (1) bekezdése szerint a médiatartalom-szolgáltató munkavállalója, vagy a médiatartalom-szolgáltatóval munkavégzésre irányuló egyéb jogviszonyban álló személy jogosult a médiatartalom-szolgáltató tulajdonosától, valamint a médiatartalom-szolgáltatót támogató, illetve a médiatartalomban kereskedelmi közleményt elhelyező természetes vagy jogi személytől való szakmai függetlenségre és a médiatartalmak befolyásolására irányuló tulajdonosi vagy támogatói nyomásgyakorlással szembeni védelemre (szerkesztői és újságírói szabadság).

Az a tény, hogy a vélemény cikket író újságíró személyére nem derült fény, nem jogosítja fel a büntetőbírárságot, hogy a szerkesztői felelősséget viselő, a cikket nem jegyző, annak tartalmát nem is ismerő személy büntetőjogi felelősségét megállapítsa.

A Btk. nem ismeri a helyettesítő személy büntethetőségét.

Annak a személynek, akinek munkaköri köteleessége lett volna a sajtóban megjelenő írásokat elolvasni, megvizsgálni, és azokért felelősséget vállalni, magatartása szándékos bűncselekmény elkövetőjeként nem értékelhető.

A Btk. általános rész, illetve a rágalmazás különös része tényállása nem tartalmazza, hogy ha a rágalmazó személyére nem derül fény a bíróság által elrendelt nyomozás során, akkor a sajtó szerkesztői felelősséget vállaló személy vagy tulajdonosa lesz a bűncselekmény elkövetője.

A megtámadott ítéletek sértik az indítványozó emberi méltóságát, a sajtó véleménynyilvánítási szabadságát, valamint azt, hogy a közérdekű vagy közérdeklődésre számot tartó adatokat terjessze. A határozatok sértik a polgárok tájékoztatáshoz, tájékozódáshoz való alapjogát a közmegbízattal és közszereplői minőséggel rendelkező magánvádló alkalmasságát illetően esetében, de kiválóan alkalmasak a sajtó munkatársainak (szerkesztők és újságírók) megfélemlítésére.

A sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályiról szóló 2010. évi CIV. törvény 1. § 1. és 6. pontjai, valamint a médiaszolgáltatásokról és a tömegkommunikációról szóló 2010. évi CLXXXV. törvény 203. § 40. és 60. pontjai azonos tartalommal szabályozzák a sajtótermék és a médiaszolgáltatás fogalmát.

Sajtóterméknek minősül a napilap és más időszaki lap egyes számai, valamint az internetes újság vagy hírportál, amelyet gazdasági szolgáltatásként nyújtanak, amelynek tartalmáért valamely természetes vagy jogi személy szerkesztői felelősséget visel, és amelynek elsődleges célja szövegből, illetve képekből álló tartalmaknak a nyilvánossághoz való eljuttatása tájékoztatás, szórakoztatás vagy oktatás céljából, nyomtatott formátumban vagy valamely elektronikus hírközlő hálózaton keresztül.

A szerkesztői felelősség a médiatartalom kiválasztása és összeállítása során megvalósuló tényleges ellenőrzésért való felelősséget jelent, és nem eredményez szükségszerűen jogi felelősséget a sajtótermék tekintetében. Gazdasági szolgáltatás az önálló, üzletszerűen - rendszeresen, nyereség elérése érdekében, gazdasági kockázatvállalás mellett - végzett szolgáltatás.

Az indítványozó tudomással bír arról a tényről, hogy az Alkotmánybíróság nem harmadfokon, vagy rendkívüli perorvoslat során eljáró jogi fórum és kizárólag az indítványozó által felvetett alkotmányjogi kérdésekkel foglalkozik, de nem hagyható figyelmen kívül a bírósági döntések értelmezése során, hogy a „ öket aláz” kitétel esetében nem tényállásról, hanem allegorikus képi megfogalmazásról volt szó.

A „nőket aláz” kifejezés a helyi társadalom műveltséghez kötött spektrumában más-más jelentéstartalommal bír. Nem történt konkrét tényre hivatkozás, hogy e kifejezés mit takar, a közgondolkodás és köznyelv szerint kell megítélni, ami önmagában többféle értelmezési

lehetőséget jelent. Legfelsőbb Bíróság BH 1988.66. számú eseti döntése szerint az általánosságban használt, határozott tényállítást nem tartalmazó kifejezések - annak ellenére, hogy található bennük bizonyos tényállítás is - a magatartásra vonatkozó konkrét utalás hiányában nem valósítják meg a rágalmazást.

A Szegedi Ítéltábla Bhar.170/2023/11. számú határozata rágalmazás vétsége tárgyában [41] pontja szerint „Másfelől pedig az egyre absztraktabbá válás sűrítést, tipizálást, a lényeg megragadását jelenti; amiért is az emberek egymás között inkább használják azt a tényállítások helyettesítésére. Ez viszont már nem tényállítás, hanem értékítélet. Körültekintést igényel annak eldöntése, hogy mikor van tényállítás, aminek veszélyessége a tények hitelével való rontás, és mikor van olyan leegyszerűsítés, ami mögött valójában semmi tényre való vonatkozás, vonatkoztathatóság nincs, és az ekként nem más, mint értékítélet. Ez utóbbi pedig büntetőjogilag nem akadályozott, feltéve, hogy az nem gyalázkodás. Ehhez képest valamely sommásított, konkrétságra vissza nem vezethető leegyszerűsítés csupán értékítélet lehet, és mint ilyen, nem válhat büntetőjogi fenyegetés célpontjává [Kúria Bfv.III.537/2020/12.]. [42] A tényállítás veszélyessége a tények hitelével való rontásban áll, míg az értékítélet olyan leegyszerűsítés, amely mögött valójában semmi tényre való vonatkozás, vonatkoztathatóság nincs {EBH2017. B.11. [41] bekezdés}.

Az ítélezési gyakorlat egységes abban is, hogy a "becsület csorbítására alkalmasság" - mint a bűncselekmény törvényi tényállási eleme - nem a bírálattal illetett személy szubjektív felfogása, hanem az objektív társadalmi értékítélet alapján ítélt meg.

Az tehát, hogy a cikk írója a [REDACTED] polgármesterre pozitívnak nem mondható, kritikai megállapítást, értékítéletet fejezett ki egy felfokozott hangulatú helyi választási kampányban, amely még akkor sem adhat alapot a rágalmazás megállapítására, ha az egyébként a vitathatatlanul közszereplői minőséggel eljáró magánvádló személyes érzékenységét sérti.

A választási kampányban megjelenő tudósítások, vélemény cikkek fokozott védelemben részesülnek, mert a közvélemény – többek között – a sajtóban megjelentek alapján alakítja ki véleményét a jelöltekre történő szavazás alapján.

A magánvádlót – „rossz színben történő feltüntetése” ellenére – megválasztották polgármesternek, vagyis a polgároknak az a tény, hogy miként bánt a polgármesteri hivatal női munkatársával a magánvádló, polgármesteri alkalmasságát nem befolyásolta.

Természetesen a sajtóban megjelenő bírálatnak vannak határai, mert a sajtó sem mehet el a gyalázkodó jellegig.

A „nöket aláz” mondatrész a polgármester emberi méltóságának a sérelmével nem járt, és nem volt kellő alap nélküli.

A büntetőeljárásban kétségen kívül bizonyosságot nyert, hogy a magánvádló Siraky-Nagy Annamáriával megalázó módon bánt a munkaügyi periratok szerint, azonban az újságíró által sommásan megfogalmazott többes szám miatt a valóság bizonyítása eredménytelen volt.

A sajtóban megjelent közlés álláspontunk szerint nem tartalmaz a polgármester bírálatához elengedhetetlenül szükségeseken túlmenő, a becsületérzést sértő kijelentéseket.

A magánvádló által vád tárgyává tett újságírói vélemény tehát nem haladja meg a bírálat, illetőleg kritika körét, megfelel a hivatkozott véleménynyilvánítás szabadságának, amelyet a kampányban a közélet szereplőjének tekintett polgármesternek el kell viselnie, ezért sem a rágalmazás, sem pedig a becsületsértés bűncselekménye nem állapítható meg.

A 3322/2019. (XI. 26.) AB határozat - alkotmányjogi panasz elutasításáról - [26] Nem csupán azok a közlések tartoznak az Alaptörvény IX. cikkének a védelmi körébe, amelyek a közügyek (valamilyen intézkedés, esemény) megvitatására vonatkoznak, hanem azok is, amelyek egy olyan személyt ítélik meg, aki részt vesz a közügyek alakításában. Ezzel kapcsolatban az Abh. rámutatott: "A közéleti szereplőkre vonatkozó beszéd mindazonáltal a politikai véleménynyilvánítás központi alkotóeleme. A közügyek megvitatásának lényegi

részét jelentik a közügyek alakítóinak tevékenységét, nézeteit, hitelességét érintő megnyilvánulások. A társadalmi, politikai viták jelentős részben éppen abból állnak, hogy a közélet szereplői, illetve a közvitában - jellemzően a sajtón keresztül - résztvevők egymás elképzeléseit, politikai teljesítményét és azzal összefüggésben egymás személyiségét is bírálják. A sajtónak pedig alkotmányos küldetése, hogy a közhatalom gyakorlóit ellenőrizze, aminek szerves részét képezi a közügyek alakításában résztvevő személyek és intézmények tevékenységének bemutatása és - akár rendkívül éles hangú - kritikája." (Indokolás [48])

[27] 4. A konkrét ügy vonatkozásában mindebből az következik, hogy egy másik személyt személyében sértő (akár obszcén) kifejezés közlése abban az esetben élvezi az Alaptörvény IX. cikkének védelmét, ha önmagában a közlés információs tartalommal bír, és a közügyek megvitatásához hozzájárul.

Kérem figyelembe venni azt a tényt is, hogy időközben – a bíróság jogerős döntését követően - az alábbi törvényi változások léptek hatályba:

A 2023. évi XXX. törvény - a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény módosításáról 1. §-a szerint a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény 226. §-a a következő (3) bekezdéssel egészül ki:

"(3) Nem büntetendő rágalmozás miatt annak a cselekménye, aki az (1) bekezdésben meghatározottakat a közügyek szabad megvitatása körében sajtótermék vagy médiaszolgáltatás útján követi el, feltéve, hogy cselekménye nem irányul a sértett emberi méltóságának nyilvánvaló és súlyosan becsmérő tagadására."

2. § A Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény 227. §-a a következő (3) bekezdéssel egészül ki:

"(3) Nem büntetendő becsületsértés miatt annak a cselekménye, aki az (1) bekezdésben meghatározottakat a közügyek szabad megvitatása körében sajtótermék vagy médiaszolgáltatás útján követi el, feltéve, hogy cselekménye nem irányul a sértett emberi méltóságának nyilvánvaló és súlyosan becsmérő tagadására."

E rendelkezéseket 2023. június 02. napjától kell alkalmazni.

f) Indokolás arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével:

Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény "legfőbb őre", az Alaptörvény védelmi funkciójából következik, hogy érvényre kell juttatnia az Alaptörvényben védett értékeket, illetve tilalmakat (vö. 19/2019. (VI. 18.) AB határozat, Indokolás [70]).

Az Alkotmánybíróság azt vizsgálhatja felül, hogy az eljáró bíróság a támadott döntésben helyesen mérlegeltek-e az alkotmányos szempontok között, és hogy a mérlegelés eredményeképp nem jutottak-e olyan következtetésre, ami az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sértené.

1. Az Alaptörvény II. cikke, mely szerint az emberi méltóság sérthetetlen.

Az indítványozó az Alaptörvény II. cikke szerinti emberi méltósága - a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség fennállása következtében - sérelmet szenvedett.

A bírósági intézkedés alkalmazása a büntetőeljárásban közvetlenül érinti az abban szereplő indítványozó személy magánszféráját és emberi méltóságát, közvetve pedig kihathat elhelyezkedésére, munkavégzésére, alkotmányjogi értelemben távolabbi (a VI. cikk által nem

értékelhető) módon családi és magánéletére is. Erre tekintettel az érintett alkotmányjogi panasszal érintett igénye közvetlen összefüggésbe hozható az Alaptörvény II. cikkével.

„A büntetőjog alaptörvényi korlátainak egyik legfontosabb eleme, hogy az egyén védelmet élvez a büntetőjogi eszközök állam általi önkényes felhasználásával szemben. A büntetőjogi szankciók alkalmazhatósága alkotmányos kereteinek szélső értékeit egyrészt az emberi méltósághoz (Alaptörvény II. cikk), a szabadsághoz és biztonsághoz való jog (Alaptörvény IV. cikk), másrészt a kínzásnak, a kegyetlen, embertelen, megalázó bánásmódnak és büntetésnek a tilalma (Alaptörvény III. cikk) jelöli ki.” (23/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [56])

Az Alkotmánybíróság értelmezésében az önrendelkezési jog, illetve a cselekvési autonómia az emberi méltósághoz való alapjog részjogosultságai. Ezen jogok állított sérelme kapcsán figyelembe kell venni az alkotmányos jogok (önrendelkezés, cselekvési autonómia), illetve tilalmak szoros összetartozását, és azt is, hogy az Alaptörvényben tiltott magatartások mindenkor korlátját képezik a mondott részjogosultságoknak. Az alkotmányos jogok gyakorlása elválaszthatatlan az alkotmányos tilalmak megtartásától. Az önrendelkezési jog, illetve a cselekvési autonómia nem terjed ki az Alaptörvényben tiltott magatartás választására (vö. 19/2019. (VI. 18.) AB határozat, Indokolás [101]).

Az Alkotmánybíróság az emberi élet és az emberi méltóság, mint elválaszthatatlan értékek egységéből kiindulva az élethez és emberi méltósághoz való jogot egységet alkotó oszthatatlan és korlátozhatatlan alapjognak tartja.

Az emberi méltósághoz való jog – mint az alapjogok alapjoga - egyetlen más alapjoggal szemben sem mérlegelhető.

Az emberi méltósághoz való jog azt jelenti, hogy van az egyén autonómiájának, önrendelkezésének egy olyan mindenki más rendelkezése alól kivont magja, amelynél fogva – a klasszikus megfogalmazás szerint – az ember alany marad, s nem válhat eszközzé vagy tárggyá.

Az indítványozó emberi méltósága akkor sérült, amikor akarata ellenére a magyar büntetőbíróság büntetőeljárás alá vonta olyan cselekmény miatt, amit objektíve nem követhetett el, ezért általános személyiségi joga, valamint testi-lelki szubsztanciája sérült.

2. Az Alaptörvény IX. cikke (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához. Ezzel összefüggésben az Alaptörvény VI. cikk (3) bekezdése, amely előírja, hogy mindenkinek joga van a közérdekű adatok megismeréséhez és terjesztéséhez.

A véleménynyilvánítás szabadsága kommunikációs jog. Az alaptörvényi védelem tárgya elsődlegesen az információ: demokratikus társadalom csak abban az esetben jöhet létre és maradhat fenn, ha lehetőség van arra, hogy a különböző (gyakran egymással ellentétes) vélemények a társadalmat formálhassák.

Az Alkotmánybíróság gyakorlata egységes abban, hogy a közéleti közlésekhez (amikor a megosztott információ a közélethez kapcsolódik) fokozottabb alaptörvényi védelem kapcsolódik.

A 7/2014. (III. 7.) AB határozat (a továbbiakban: Abh.) rámutatott: „a szólásszabadság különleges védelmet követel akkor, amikor közügyeket és a közhatalom gyakorlását, a közfeladatot ellátó, illetve a közéletben szerepet vállaló személyek tevékenységét érinti. A közhatalom gyakorlásában résztvevő személyek védelmében a véleménynyilvánítás szabadságának szűkebb körű korlátozása felel meg a demokratikus jogállamiságból adódó

alkotmányos követelményeknek" (Indokolás [17]). Ugyanez a határozat azt is kimondta, hogy „[a] közügyek megvitatása körében elhangzó véleménynyilvánítás és a rá vonatkozó védelem fókuszában elsődlegesen nem a szólással érintett személyek státusza áll, hanem az, hogy a megszólaló valamely társadalmi, politikai kérdésben fejtette ki nézeteit.” (Indokolás [47]).

A véleménynyilvánítási szabadságnak még a különösen kiemelt védelme sem jelent abszolút szabadságot. Alkotmányosan igazolható a személyiség védelme érdekében tett korlátozás, ha az - az eset valamennyi körülményét figyelembe véve - szükséges, és a védeni kívánt céllal arányos. Ennek a mérlegelésnek egyik eleme, hogy a közlés tényállításnak vagy értékítéletnek minősül-e: a közügyeket érintő értékítéletek szabad folyása biztosított, hiszen a tényállításokkal szemben az értékítéletek közös sajátossága, hogy igazságtartalmuk nem ellenőrizhető és nem igazolható (3329/2017. (XII. 8.) AB határozat, Indokolás [31]).

BH 2023.6.151: Kúria Bfv.I.427/2022/7. I. A közszereplő politikusoknak, mint a közéletet alakító, tisztségüket választás útján elnyerő személyeknek a jelleme, személyisége közvita tárgyát képezheti. **Az ennek megítélésénél jelentős, a magánélet méltányos határait nem sértő valós tényközlések (híresztelések és tényre közvetlenül utaló kifejezések) megengedettek, ezek ellen a büntetőjogi fellépés nem indokolható.** Ilyen tényközlés (híresztelés) az önkormányzati képviselőként közszereplő politikus által esetlegesen elkövetett bűncselekmény is, mivel közérdek fűződik ahhoz, hogy a közéletben fedhetetlen, törvénytisztelő személyek vegyenek részt, gyakoroljanak közhatalmat.

EH 2017.05.B11: Kúria Bfv. III. 1.125/2016. I. A rágalmazás és a becsületsértés jogi tárgya egyaránt a becsület. A két bűncselekmény elkövetési magatartásai azonban különbözőek. A rágalmazás tényállítással vagy tényre közvetlenül utaló kifejezés használatával, a becsületsértés pedig a becsület csorbítására alkalmas kifejezés használatával vagy egyéb ilyen cselekménnyel valósítható meg. A rágalmazó tényállítása eseményt, történetet tartalmaz, és ezért az objektív valóság hitelének látszatát kelti. A becsületsértés elkövetési magatartása viszont értékítéletet fejez ki. A rágalmazás tényállítása arra alkalmas, hogy annak alapján a tudomást szerző maga alkosson értékítéletet, míg a becsületsértő a saját értékítéletét adja tovább [Btk. 226. §, 227. §]. II. Valakit fasiztának vagy kommunistának nevezni - konkrét, az érintettre vonatkoztatható események, cselekmények említése nélkül - nem tényállítás, hanem olyan értékítélet, amely sem a rágalmazás, sem pedig a becsületsértés szempontjából nem tényállásszerű, ezért bűncselekményt nem valósít meg. Az Alaptörvényben [Nemzeti Hitvallás, U) cikk] deklaráltakra, valamint a Btk. 333. §-ában kodifikált törvényi tényállásra figyelemmel a fasizmus és a kommunizmus, mint diktatórikus hatalomgyakorlási formák, illetve eszmerendszerek között a büntető jogalkalmazás során különbséget tenni nem indokolt [Alaptörvény; Btk. 226., 227., 333. §]

Az Alaptörvény VI. cikk (3) bekezdésének második fordulata értelmében mindenkinek joga van a közérdekű adatok megismeréséhez és terjesztéséhez. Az alkotmánybírói gyakorlat ezt a jogot összefüggésbe hozta a véleménynyilvánítási szabadsággal: a 13/2019. (IV. 8.) AB határozat - a korábbi Alkotmány hatálya alatti gyakorlatot megerősítve, azt részben továbbfejlesztve - a következőkre mutatott rá. "Az állam működéséről való tájékozott véleményformálás elengedhetetlen a hatalomgyakorlók tevékenységének megítéléséhez és számonkéréséhez, a közhatalmi döntéshozatalra, a közügyek intézésére gyakorolt állampolgári ellenőrzés és befolyás gyakorlásához, tágabb értelemben a közügyekhez kapcsolódó nyilvános, tényeken alapuló diskurzus kialakulásához. Ez az érvelés tükröződik egyebekben az EJEB gyakorlatában is, amikor azt hangsúlyozza, hogy a "köz-érdek olyan kérdésekre vonatkozik, amelyek olyan mértékben érintik a nagyközönséget, hogy az jogosan érdeklődhet irántuk, megragadják a nyilvánosság figyelmét, vagy jelentős mértékben foglalkoztatják az embereket, különösen, ha a polgárok jólétét vagy a közösség életét érintik"" (Indokolás [30]).

A magánvádló közszereplői minőségéből fakadó magasabb tűrési kötelezettsége fennállt.

A 3237/2022. (V. 18.) AB határozat - bírói döntés megsemmisítéséről- [39] Ezúttal is hangsúlyozza azonban az Alkotmánybíróság, hogy **a közléssel érintett státusza, közszereplői minősége továbbra is az alkotmányjogi mérlegelés fontos szempontja marad.** Egyrészt az, hogy az érintett személy közéleti szereplő, a közügyek vitáját kijelölő kategorizálás egyik fontos (bár önmagában nem perdöntő) eleme. A közügyek alakítóinak tevékenységét, nézeteit, hitelességét érintő megnyilvánulások, a teljesítményüket, elképzeléseiket és ezzel összefüggésben akár személyiségüket érő bírálatok ugyanis tipikus esetben a közéleti véleménynyilvánítás részei. Másrészt az érintett státuszának abból a szempontból is jelentősége van, hogy bár a szólásszabadság fokozott védelme a közügyek vitájához tartozó valamennyi közlés esetén irányadó, a személyiségvédelem ezzel járó korlátozottságának mértékét már befolyásolják a konkrét személyhez kötődő körülmények. A személyiségvédelem korlátozottsága már a közhatalmat gyakorlók körében is változik, és értelemszerűen más mércék alakíthatók ki a közvetlen közhatalom-gyakorlással nem járó köztisztviselők, illetve az esetileg érintetté váló magánszemélyek esetében. A bírálat fokozott tűrése a közügyek vitáján belül mindenkire kiterjedő általános követelmény, ennek mértéke azonban már speciális mércék szerint alakul. Míg a közszereplő politikusok esetében a szólásszabadság melletti érvek erejük teljében jelentkeznek, addig más érintettek esetében már gyengül az erejük (3236/2018. (VII. 9.) AB határozat, Indokolás [30]

3. Az Alaptörvény IX. cikke (2) bekezdése, mely szerint Magyarország elismeri és védi a sajtó szabadságát és sokszínűségét, biztosítja a demokratikus közvélemény kialakulásához szükséges szabad tájékoztatás feltételeit. Az Alaptörvény IX. cikke (6) bekezdése szerint a sajtószabadságra, valamint a médiaszolgáltatások, a sajtótermékek és a hírközlési piac felügyeletét ellátó szervre vonatkozó részletes szabályokat sarkalatos törvény határozza meg.

Az indítványozó értelmezésében a sajtószabadság és a véleménysszabadság a demokratikus társadalom egyik legfontosabb alapja, a sajtó pedig ebben kiemelkedően fontos szerepet játszik.

Az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdése alapján mindenkinek joga van véleménynyilvánítási szabadságához. A (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy Magyarország elismeri és védi a sajtó szabadságát és sokszínűségét, biztosítja a demokratikus közvélemény kialakulásához szükséges szabad tájékoztatás feltételeit.

A sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 4. § (3) bekezdése alapján a sajtószabadság gyakorlása nem valósíthat meg bűncselekményt vagy bűncselekmény elkövetésére való felhívást, nem sértheti a közérkölcset, valamint nem járhat mások személyiségi jogainak sérelmével.

Az Smtv. 10. §-a értelmében Mindenkinek joga van arra, hogy megfelelően tájékoztassák a helyi, az országos és az európai közélet ügyeiről, valamint Magyarország polgárai és a magyar nemzet tagjai számára jelentőséggel bíró eseményekről. A médiarendszer egészének feladata a hiteles, gyors, pontos tájékoztatás ezen ügyekről és eseményekről.

A sajtó "watchdog" szerepének gyakorlása egyúttal azt jelenti, hogy az Smtv. 10. §-ával összhangban közérdekű feladatot teljesít.

Az alkotmánybírói gyakorlat a véleménynyilvánítás szabadságából eredeztethető, a szólásszabadság intézményének tekintett sajtószabadság megfelelő érvényesülését abban határozza meg, hogy az egyén és a közösség szempontjából kiemelt jelentőségű jogról van szó, mert ez a demokratikus és plurális társadalom alapját képezi. Kitéüntetett szerepe együtt jár azzal, hogy csak kivételes esetekben kell engednie más jogok érvényesülésének [7/2014. (III. 7.) AB határozat [39] és 7/2014. (III. 7.) AB határozat [42]].

Az Smtv. 10. §-ában foglalt tájékoztatáshoz való jog alapjogi összefüggések tükrében értékelhetők.

Az Alkotmánybíróság 3/2015. (II. 2.) AB határozata értelmében "[a]z Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése szerint alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható. Az alapjog-korlátozásnak ez a tesztje mindennek előtt a jogalkotót kötelezi, ugyanakkor hatáskörükhöz igazodva a jogalkalmazókkal szemben is alkotmányos követelményt fogalmaz meg. E követelményből - az Alaptörvény 28. cikkére is tekintettel - a bíróságoknak az a kötelezettsége adódik, hogy ha olyan jogszabályt értelmeznek, amely valamely alapjog gyakorlását korlátozza, akkor a jogszabály engedte értelmezési mozgástér keretein belül az érintett alapjog korlátozását kizárólag a szükséges és arányos mértékű beavatkozás szintjére szorítsák." (Indokolás [21]).

E követelményből - az Alaptörvény 28. cikkére is tekintettel - a bíróságoknak az a kötelezettsége adódik, hogy ha olyan jogszabályt értelmeznek, amely valamely alapjog gyakorlását korlátozza, akkor a jogszabály engedte értelmezési mozgástér keretein belül az érintett alapjog korlátozását kizárólag a szükséges és arányos mértékű beavatkozás szintjére szorítsák."

Érdekösszemérés keretében a bíróságok nem foglalkoztak a szabad véleménynyilvánításhoz való jog és a sajtószabadság, illetve a közéleti szereplő személyiségi jogsértésének kollíziójával.

Mindebből következően az eljáró bíróságnak az alapjogok közötti mérlegelés tekintetében figyelembe kellett volna venniük az Smtv. rendelkezéseit, amely elmaradt.

Megjegyezzük, hogy a sajtótörvény részletesen szabályozza, hogy mely eljárást lehet igénybe venni valótlan tényállítás esetén.

Az Smtv. 12. § (1) bekezdése szerint, ha valakiről bármely médiatartalomban valótlan tényt állítanak, híresztelnek vagy vele kapcsolatban való tényeket hamis színben tüntetnek fel, követelheti olyan helyreigazító közlemény közzétételét, amelyből kitűnik, hogy a közlés mely tényállítása valótlan, illetve megalapozatlan, mely tényeket tüntet fel hamis színben és ehhez képest melyek a való tények.

Az eljáró bíróságok teljesen tévesen döntöttek úgy, hogy a „nőket aláz” kifejezés gyalázkodó jellegű volt.

A gyalázkodó jelleg indokát nem adták az eljáró bíróságok, amely így önkényes és törvénytörő módon okozta az indítványozó elítélését.

Az Alkotmánybíróság a 7/2014. (III. 7.) AB határozatában összegezte és megerősítette azt a gyakorlatát, "mely szerint a szólás- és sajtószabadság kettős igazolással bír, azaz az egyéni önkifejezés, illetve a politikai közösség demokratikus működése szempontjából egyaránt kulcsfontosságú. Az Alaptörvényben megerősített kettős igazolás pedig azt jelenti, hogy a véleményszabadságnak az alapjogok körében elfoglalt kitüntetett helyére vonatkozó értelmezés is változatlanul érvényes." (Indokolás [23]) Ez a határozat arra is rámutatott, hogy "[a] sajtószabadság - amely felöleli valamennyi médiatípus szabadságát - a szólásszabadság intézménye. A sajtó ugyanis - tevékenységének egyre összetettebb és szerteágazóbb jellege mellett is - mindennek előtt a véleménynyilvánításnak, a véleményformálásnak és a véleményalkotáshoz nélkülözhetetlen információszerzésnek az eszköze. A szólásszabadság kitüntetett jellege e tekintetben a sajtószabadságra is vonatkozik, és vonatkozik rá a szabadság kettős igazolása is: a sajtószabadság jelentőségét a szubjektív alapjog és a demokratikus közvélemény alkotmányos intézménye egyaránt igazolja. Az Alaptörvény IX.

cikk (2) bekezdése ennek megfelelően a sajtószabadság elismerése mellett a demokratikus közvélemény kialakulásához szükséges szabad tájékoztatás feltételeinek biztosításáról is rendelkezik." (Indokolás [40])

[44] Ezzel együtt természetesen a sajtó, tájékoztató tevékenységének szabadsága sem korlátlan, hanem más alapvető jogok vagy alkotmányos értékek érvényesülése érdekében kötelezettségekkel tűzdelt. Az Alkotmánybíróság több esetben is alkotmányosnak találta már a média által nyújtott tájékoztatásra vonatkozó előírásokat (lásd 1/2007. (I. 18.) AB határozat, illetve 3096/2014. (IV. 11.) AB határozat; és hasonló érvelést tartalmaz a 3/2015. (II. 2.) AB határozat, Indokolás [22] is). A sajtószabadság gyakorlása önmagában azonban nem terjed ki a valótlanosságok közzétételére, sőt az újságírók egyik fő felelőssége éppen a közölt hírek, információk hitelességének ellenőrzése. Ez mindazonáltal nem azt jelenti, hogy a valótlan tényállításokért viselt felelősség kérdése minden esetben azonos szempontok szerint lenne megítélhető, és e körben ne lenne szükség alkotmányossági megfontolások mérlegelésére.

A 34/2017. (XII. 11.) AB határozata - a *Kúria Pfv.IV.20.624/2016/9. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapításáról és megsemmisítéséről, valamint az Alaptörvény IX. cikk (2) bekezdésében foglalt sajtószabadságból fakadó alkotmányos követelmény megállapításáról* - [32] Amellett, hogy újfent megerősítette a vonatkozó gyakorlatot, a sajtó tudósító tevékenységével összefüggő további fontos szempontokat fejtett ki a 3/2017. (II. 25.) AB határozat. Az Alkotmánybíróság ezúttal azt is hangsúlyozta, hogy "a bíróságoknak az eléjük vitt jogvita elbírálása során a sajtószabadság megfelelő alkotmányos védelme érdekében a tudósítással érintett helyzet teljességét kell megvizsgálniuk. Valóban fennáll a bíróságoknak az a joga és kötelezettsége, hogy amennyiben a perben ilyen körülmény felmerül, vizsgálják azt, hogy a sajtószerv megfelelően járt-e el" (Indokolás [24]). Az Alkotmánybíróság szerint azonban ilyen körülmény hiányában a bíróságok "a jelenkori események bemutatásához fűződő alkotmányos érdek primátusát kötelesek érvényesíteni" (Indokolás [25]).

[33] 2.3. Mindezek mellett a jelen ügyben relevanciával bírnak azok az érvek is, amelyeket az Alkotmánybíróság - a véleménynyilvánítások nagyobb csoportján belül - a tényállításoknak az alkotmányjogi mérlegelésben elfoglalt helyével kapcsolatban fejtett ki. Ez esetben is fenntartva a joggyakorlatának kezdetétől képviselt álláspontot, az Alkotmánybíróság különbséget tesz az értékítéletek és a tényállítások megítélése között. "Míg vélemények esetében a hamisság bizonyítása értelmezhetetlen, addig a bizonyíthatóan hamis tények önmagukban nem állnak alkotmányos védelem alatt" (7/2014. (III. 7.) AB határozat, Indokolás [49]). Ebből következően pedig "[a] véleményszabadság gyakorlásának határai a közügyeket érintő kérdésekben aszerint különböznek, hogy az adott közlés értékítéletnek, avagy tényállításnak minősül-e" (13/2014. (IV. 18.) AB határozat, Indokolás [40]).

[34] Az Alkotmánybíróság mindazonáltal következetes volt annak hangsúlyozásában is, hogy bár az értékítéletekhez képest lényegesen eltérő mércék alapján ítélandók meg, a tényállítások is - valóság és valótlanok egyaránt - a szólásszabadság hatálya alatt állnak, és rájuk is vonatkoznak a közügyek vitájának fokozott védelme melletti érvek. "A tényállítást tartalmazó megnyilvánulások szintén részei a szólásszabadságnak. Egyrészt valamely tény közlése is kifejezhet személyes véleményt, másrészt tényközlések nélkül a véleményformálás is ellehetetlenülne. [...] A politikai véleménynyilvánítás fokozott védelme mind a közügyekben megfogalmazott értékítéletekre, mind pedig a közügyek körébe tartozó tényállításokra vonatkozik" (7/2014. (III. 7.) AB határozat, Indokolás [49]-[50]). Az Alkotmánybíróság ezzel összhangban arra is többször rámutatott, hogy bár a hamis tényállítások - szemben az értékítéletekkel, bírálatokkal - önmagukban nem állnak alkotmányos védelem alatt, az adott ügy összes körülményének mérlegelése arra vezethet, hogy mégis alkotmányos lehetőség a valótlan állítást tevő jogi felelősségre vonására.

Nem csak arról van szó, hogy a közügyekben megfogalmazott valótlán tényállítások büntetőjogi üldözésének mind a korábbi [vö. 36/1994. (VI. 24.) AB határozat, 18/2000. (VI. 6.) AB határozat], mind pedig az Alaptörvény hatálybalépését követő [vö. 13/2014. (IV. 18.) AB határozat] alkotmánybírói gyakorlat határt szabott. A 7/2014. (III. 7.) AB határozat a polgári jog hatálya alatt is hangsúlyozta, hogy a közügyek vitájához tartozó tények közlése tipikusan a vélemények alapja, ezért a jogi felelősségre vonás kérdésében még az alkotmányos értékkel egyébként nem bír, utóbb hamisnak bizonyult tényállítások esetében is figyelemmel kell lenni a közéleti viták minél szabadabb folyásának érdekében (Indokolás [50]).

[35] 2.4. Mindemellett a 28/2014. (IX. 29.) AB határozat arra is rámutatott, hogy "[t]örténeti alkotmányunk vívmányainak tiszteletben tartása, továbbá az a kötelezettség, amely szerint az Alaptörvény rendelkezéseit a történeti alkotmány vívmányaival összhangban kell értelmezni [R] cikk (3) bekezdés], szintén a sajtó szabadságának, a szabad tájékoztatásnak, a sajtó "demokratikus közvélemény" kialakításában betöltött szerepének a kiemelt védelmét indokolja. A sajtószabadság minden kétséget kizáróan történeti alkotmányunk vívmányai közé tartozik. Az 1848-as forradalom legelső lépése és egyszersmind fő követelése a sajtó szabaddá tétele, a sajtószabadság kivívása volt: a sajtószabadság volt minden más szabadság alapja. E nélkül az égetővé vált politikai és társadalmi kérdéseket, a nagy átalakulás kívánalmait nem lehetett megfogalmazni a nyilvánosság előtt. A március 15-én közzétett kiáltvány 12 pontja közül a legelső mondta ki: "Kívánjuk a' sajtó szabadságát, censura eltörlését." Csak ezt követte a felelős minisztérium, a törvény előtti egyenlőség, a közteherviselés, a jobbágyfelszabadítás követelése és minden egyéb. Az előzetes cenzúra eltörlésével az áprilisi törvények egyike, az 1848. évi XVIII. törvénycikk, a sajtótörvény biztosította a sajtószabadságot. A sajtó szabadsága, mint történeti alkotmányunk vívmánya a kezdettől fogva összekapcsolódott a jelenkor eseményeiről szóló szabad tájékoztatással, a társadalmi kérdéseknek a nyilvánosság elé tárásával" (Indokolás [12]-[14]).

[36] A hivatkozott 1848-as sajtótörvény a jelen alkotmányjogi panasz által érintett alkotmányossági kérdések tekintetében különösen is figyelemre méltó, mivel konkrét rendelkezésben foglalva is rögzítette, hogy a sajtó bizonyos körben nem tehető felelőssé mások megszólalásainak közléséért. Eszerint: "Ki az országgyűlés, a törvényhatóságok, mindenféle törvényszékek, és törvény által alkotott egyéb testületek iratait, és azok nyilvános üléseit hív szellemben és igazán közli, ellene a közlöttek tartalma miatt kereset nem indíthatatik." (1848. évi XVIII. törvénycikk 14. §) Az a gondolat tehát, hogy a "hív szellemben és igazán" tudósító sajtót bizonyos körben védelem illeti meg a felelősségre vonással szemben, a közügyek nyilvános vitájának korhoz kötött felfogásához igazodóan kezdettől fogva része a sajtószabadság magyar értelmezésének.

A magánvádló közszereplői minőség figyelmen kívül hagyták az eljáró bíróságok.

Az Alkotmánybíróság korábban számos döntésében foglalkozott a sajtószabadsággal, amellyel összefüggésben az alábbiakat hangsúlyozta: a minél szélesebb körű tájékoztatás a "demokratikus közvélemény" információs érdekét szolgálja, azt, hogy a közvélemény a számára releváns tényekről, eseményekről adatot, tájékoztatást, illetve ezzel összefüggő véleményt kapjon (lásd 26/2019. (VII. 23.) AB határozat, Indokolás [24]). A közéleti viták szabadsága és sokszínűsége nélkül ugyanis nincsen szabad közvélemény és nincsen demokratikus jogállam (7/2014. (III. 7.) AB határozat, Indokolás [39]).

A sajtó, illetve a közösségi média felületei olyan fórumot kínálnak a szólás szabadságához és a közügyek szabad vitathatóságához, amely kulcsfontosságú szerepet játszik abban, hogy a közvélemény és a politikusok számára ellenőrizhetővé válhassanak a közhatalmat gyakorlók, illetve a köztisztviselőket vállalkozók. "A polgárok kizárólag ilyen információk birtokában alkothatnak szabadon véleményt a közhatalmat gyakorlók teljesítményéről, munkájának hatékonyságáról és minőségéről. Az állami szervek ellenőrizhetősége pedig a polgárok demokratikus önkormányzásának lehetőségét biztosítja, így a polgároknak alapvető joguk

van ahhoz, hogy a közügyeket érintő kérdésekről információhoz juthassanak" (lásd többek között: 13/2014. (IV. 18.) AB határozat, Indokolás [25]; továbbá 3002/2018. (I. 10.) AB határozat, Indokolás [55]).

A tényállítások megszorító értelmése és a bizonyíthatósági teszt alkalmazása a kampányok során, amikor a tényállítás is véleményként értékelhető

Az Alkotmánybíróság a 3107/2018. (IV. 9.) AB határozatában megerősítette azt is, hogy politikai vitákban (különösen választási kampány során) a tényállításokra vonatkozó, a jogszerűtlenség megállapíthatósága tekintetében megengedőbb teszt alkalmazására csak szűk körben van lehetőség, vagyis a tényállítás alkotmányjogi fogalmát megszorítóan kell értelmezni.

A politikai vitákkal kapcsolatban azt is fontos kiemelni, hogy az ennek keretében megfogalmazott tényállítások meghatározása nem történhet önmagában a bizonyíthatósági teszt köznap értelemben vett automatikus alkalmazásával, azaz nem szorítkozhat kizárólag a vizsgált kijelentés szó szerinti tartalmának értékelésére. A közügyek intenzív vitájában résztvevők jogi felelősségre vonásához nem elegendő annak kimutatása, hogy a vizsgált megszólalás bizonyos elemei ténylegesen, objektív módon cáfolhatók. A vitatott kijelentés értékelését arra is figyelemmel kell elvégezni, hogy a kijelentés milyen valódi jelentést hordoz a választópolgárok számára. Ennek az értékelésnek a szemléletét az határozza meg, hogy a közügyek demokratikus vitája során a vita érintettjei a politikai történéseket a maguk összefüggéseiben értelmező polgárok, akik tisztában vannak a pártpolitikai véleménynyilvánítások figyelemfelkeltésre és túlzásokra hajlamos jellemzőivel (a választási kampányok vonatkozásában lásd: 3107/2018. (IV. 9.) AB határozat, Indokolás [28]).

Az alapjogi mérlegelés tehát egyértelműen túlmutat a kijelentés elemeinek pusztán bizonyíthatósági tesztrel történő vizsgálatán, és az ügy valamennyi körülményének értékelését igényli.

Amennyiben a sajtóban megjelent cikk közvetlenül a közéleti szereplő politikai tevékenységére, programjára vagy közéleti hitelességére vagy alkalmasságára (alkalmatlanságára) vonatkozik, akkor - még ha állító módban fogalmazták is meg - vélelmezhető a közlés véleményként való értelmeződése.

Szintén védelem alá tarthat a kritika túlzó, meghökkentő megfogalmazása akkor is, ha a túlzás esetleg ténybeli kérdést is érint. Kétség esetén ráadásul a mérlegelés arra is támaszkodhat, hogy egyes részletek tényszerű cáfolatára széles körű lehetőség nyílik (a választási kampányok vonatkozásában lásd: 3107/2018. (IV. 9.) AB határozat, Indokolás [29]).

4. Az Alaptörvény VI. cikkének (1) bekezdése, mely szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák. A véleménynyilvánítás szabadsága nem járhat mások magán- és családi életének, valamint otthonának sérelmével.

A sajtóban megjelent sérelmes közlés a magánvádoló közszereplői tevékenységével kapcsolatos értékítélet és bírálat volt, nem érintette a magánvádoló magánautonómiáját.

Az Smtv. 14. § (1) bekezdése szerint a médiaszolgáltatónak az általa közzétett médiatartalomban tiszteletben kell tartania az emberi méltóságot.

Az Smtv. 13. §-a szerint a tájékoztatási tevékenységet végző lineáris médiaszolgáltatások kötelesek a közérdeklődésre számot tartó helyi, országos, nemzeti és európai, valamint Magyarország polgárai és a magyar nemzet tagjai számára jelentőséggel bíró eseményekről, vitatott kérdésekről az általuk közzétett tájékoztató, illetve híreket szolgáltató műsorszámokban kiegyensúlyozottan tájékoztatni. E kötelezettség részletes szabályait törvény az arányosság és a demokratikus közvélemény biztosítása követelményeinek megfelelően állapítja meg

A sajtószabadság és a magánszféra jogok tekintetében nem merült fel kollízió, ezért a véleménynyilvánítás szabadságának külső korlátjaként jelentkező, a magánvádlo magán- és családi életének, valamint otthonának tiszteletben tartásához való joga értékelés nem merülhet fel, függetlenül attól, hogy az Alaptörvény a magánszférajogok ezen elemeinek fokozott védelmét írja elő.

Távolabbi összefüggésként értékelhető viszont az indítványozóval kapcsolatosan, hogy a büntetőjogi szankció érintette magán- és családi életét (VI. cikk (1) bekezdés első fordulata), mert ártatlanul alkalmaztak vele szemben büntető szankciót a bíróságok, amely óhatatlanul kihatott a magánautonómia által védett területre is.

5. Az Alaptörvény 28. cikke, amely kimondja, hogy a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambuluma, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

Az Alaptörvény idézett rendelkezése azt jelenti, hogy a bíróságoknak az Alaptörvény rendelkezéseit ítélkezésük során érvényre kell juttatniuk.

Az Alkotmánybíróság a 3151/2013. (VII. 24.) AB határozatban fejtette ki, hogy „az Alaptörvény 28. cikke a bíróságokkal szemben követelményként fogalmazza meg a jogszabályoknak az adott jogszabály céljával és az Alaptörvénnyel összhangban történő értelmezését és alkalmazását. A jogszabályok értelmezése tehát az Alaptörvényből fakadóan a bíróságok feladata, míg az Alkotmánybíróság hatásköre a jogszabályok, illetve - az Abtv. 27. §-a szerinti eljárásban - a bírói ítéletekben megjelenő jogértelmezés alkotmányosságának vizsgálatára terjed ki.”

A 23/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [56] szerint „[a] büntetőjog alaptörvényi korlátainak egyik legfontosabb eleme, hogy az **egyén védelmet élvez a büntetőjogi eszközök állam általi önkényes felhasználásával szemben**. A büntetőjogi szankciók alkalmazhatósága alkotmányos kereteinek szélső értékeit egyrészt az emberi méltósághoz (Alaptörvény II. cikk), a személyi szabadsághoz és biztonsághoz való jog (Alaptörvény IV. cikk), másrészt a kínzásnak, a kegyetlen, embertelen, megalázó bánásmódnak és büntetésnek a tilalma (Alaptörvény III. cikk) jelöli ki.”

A bíróságok ítéletéből nem derül ki, hogy a szükséges és arányos beavatkozás mércéje.

Az indítványozó alapjogait sértő ítéletet úgy kompenzálták, hogy a legalacsonyabb intézkedést alkalmazták és másodfokon a büntügyi költséget is leszorították.

Ez általában a büntetőbíróságok gyakorlata bizonytalanságuk esetén, ha felmentő rendelkezést valamely okból nem hoznak.

Az Alkotmánybíróság 3/2015. (II. 2.) AB határozata értelmében “[a]z Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése szerint alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható. Az alapjog-korlátozásnak ez a tesztje mindenekelőtt a jogalkotót kötelezi, ugyanakkor hatáskörükhöz igazodva a jogalkalmazókkal szemben is alkotmányos követelményt fogalmaz meg. E követelményből - az Alaptörvény 28. cikkére is tekintettel - a bíróságoknak az a kötelezettsége adódik, hogy ha olyan jogszabályt értelmeznek, amely valamely alapjog gyakorlását korlátozza, akkor a jogszabály engedte értelmezési mozgástér keretein belül az érintett alapjog korlátozását kizárólag a szükséges és arányos mértékű beavatkozás szintjére szorítsák.” (Indokolás [21]).

E követelményből - az Alaptörvény 28. cikkére is tekintettel - a bíróságoknak az a kötelezettsége adódik, hogy ha olyan jogszabályt értelmeznek, amely valamely alapjog gyakorlását korlátozza, akkor a jogszabály engedte értelmezési mozgástér keretein belül az

érintett alapjog korlátozását kizárólag a szükséges és arányos mértékű beavatkozás szintjére szorítsák.”

g) A bírósági döntés felfüggesztésének indokai

Az Abtv. 53. § (4) bekezdése szerint a bíróság az alkotmányjogi panaszban támadott döntés végrehajtását az Alkotmánybíróság eljárásának befejezéséig felfüggesztheti.

Az ügyben eljáró Hatvani Járásbíróságnak, mint elsőfokú bíróságnak mérlegelési lehetőséget biztosít a Be. 665. § (1) bekezdése arra nézve, hogy az Alkotmánybíróság eljárásának várható eredményére tekintettel felfüggeszti-e az alkotmányjogi panasz alapját képező jogerős ügydöntő határozat végrehajtását, vagy ha a végrehajtás már folyamatban van, azt félbeszakítja-e.

Indokolás: az alapjogokat többszörösen is sértő bírósági határozat felfüggesztése indokolt az elsőfokon eljáró bíróság által. Semmi nem indokolja a határozat felfüggesztésére irányuló indítvány elutasítását, mert a büntetőjogi szankciónak végrehajtási fázisa nincs.

Amennyiben a Hatvani Járásbíróság, mint az ügyben eljáró elsőfokú bíróság az alkotmányjogi panasszal érintett jogerős ügydöntő határozat végrehajtásának felfüggesztését vagy a végrehajtás félbeszakítását tévesen mellőzné, akkor az Abtv. 61. § (1) bekezdése szerint az Alkotmánybíróság eljárásában kivételesen a kifogásolt döntés végrehajtásának felfüggesztésére hívja fel a bíróságot, ha az

- a) az alkotmánybírósági eljárás várható tartamára vagy a várható döntésre tekintettel,
- b) súlyos és helyrehozhatatlan kár vagy hátrány elkerülése érdekében, vagy
- c) más fontos okból indokolt, és a bíróság az Abtv. 53. § (4) bekezdése alapján a döntés végrehajtását nem függesztette fel.

Ebben az esetben a Be. 665. § (3) bekezdése szerint az Alkotmánybíróság felhívására az ügyben elsőfokon eljáró bíróság a jogerős ügydöntő határozatban kiszabott büntetés vagy alkalmazott intézkedés végrehajtását, illetve a jogerős ügydöntő határozatban foglaltak teljesítését felfüggeszti vagy félbeszakítja, és erről tájékoztatja az Alkotmánybíróságot.

f) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje:

Az Abtv. 30. § (1) bekezdése alapján az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani.

Az Egri Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2.Bf.188/2022/8. számú ítéletét az indítványozó jogi képviselője 2023. július 04. napján vette kézhez.

h) Adatnyilvánosságra vonatkozó nyilatkozat:

Az indítványozó hozzájárul ahhoz, hogy az eljárásban nyilvánosságra hozható az indítvány, valamint az eljárás során az Alkotmánybírósághoz közfeladatot ellátó szervek, illetve személyek által megküldött vélemény, továbbá a szakértői vélemény is (Abtv. 56. § (1) bekezdése).

A nyilvánosnak minősített dokumentumokban szereplő, az indítványozó természetes személyre vonatkozó személyes adatok nyilvánosságra hozatalához akként járul hozzá, hogy családi és utóneve nyilvános, minden más adata zártan kezelendő.

i) Képviselet és annak igazolása:

A 1001/2013. (II. 27.) AB Tű. határozat 27. § (1) bekezdése szerint az indítványozó jogi képviselőként ügyvédet, ügyvédi irodát, európai közösségi jogászt, illetve kamarai jogtanácsost hatalmazhat meg. (2) A képviseleti jogosultságot az ügyvédi tevékenységről szóló 2017. évi LXXVIII. törvény rendelkezései szerint kell igazolni. (3) A meghatalmazásnak

az Alkotmánybíróság előtti eljárásban való képviseletre kell vonatkoznia. (4) A jogi képviselőnek a beadványt aláírásával kell ellátnia.

j) Illetékmentesség:

Az Abtv. 54. § (1) bekezdése szerint az Alkotmánybíróság előtti eljárás illetékmentes, az indítványozó az alkotmánybírósági eljárás során felmerült költségeit maga viseli.

Mellékletek:

A/1 szám alatt ügyvédi meghatalmazás;

A/2 szám alatt Egri Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2.Bf.188/2022/8. számú ítélete.

 2023. szeptember 01.

Tisztelettel:

Balog Margó
indítványozó
képviselet:
Dr. Csóka Velmira Ügyvédi Iroda,
eljáró ügyvéd: dr. Csóka Velmira
ügyvéd
